

OPERA

GAZET

Veerhavenconcert 2018 in Rotterdam. 25-8-2018.

Orkest: **Nederlands Philharmonisch Orkest**

Dirigent: **Maxim Emelyanychev**

Solisten: **Soojin Moon-Sebastian (sopraan), Maria Riccarda Wesseling (mezzosopraan), Paulo Ferreira (tenor), Hawijch Elders (viol)**

Koor: **Toonkunst Amsterdam**

Programmering en supervisie: **Laurence Dale**

Presentatie: **Gregor Bak**

WATER EN OPERA. EEN ROTTERDAMS SUCCESHUWELIJK.

In zijn roman “Karakter” wordt Rotterdam door Bordewijk beschreven als de stad waar het zoete water uit de bergen en het zoute water uit de zee elkaar ontmoeten en eeuwig bruiloft vieren. In 2002 werd uit deze eeuwige bruiloft het Veerhavenconcert geboren, aanvankelijk als bedrijfsfeest voor projectontwikkelaar OVG, maar al gauw een van de culturele hoogtepunten van Rotterdam en omstreken.

Hoewel volgens beroeps-Rotterdammer Jules Deelder het geld in Rotterdam verdiend, in Den Haag verdeeld en in Amsterdam over de balk gesmeten wordt, kan men de organisatie moeilijk een financieel ruim denkraam ontzeggen, net zomin als men sponsor OVG Real Estate krenterigheid kan verwijten. Het gratis toegankelijke operaconcert op het water is mede door de aanleg van de pontons een zeer kostbare zaak.

De oubollige controversen tussen Rotterdam en Amsterdam is vooral iets van bejaarden en voetbalhooligans. Aangezien ik mij tot de bejaarde Ajax-hooligans reken, een folkloristische maar helaas uitstervende populatie, ontkom ik er niet aan deze “watermuziek” te vergelijken met de Amsterdamse pendant, het Prinsengrachtconcert. Het Prinsengrachtconcert is door niet meer dan ca 22 ter plaatse

Een greep uit het programma. “Nessun Dorma” (ik had gehoopt op “E lucevan le stelle”, ik ben nu eenmaal een sucker voor B-mineur) was bij de Portugese, maar met een Italiaanser dan Italiaans belcanto-geluid uitgeruste tenor Paulo Ferreira in goede handen, hoewel de aria wat abrupt eindigde. Hij debuteerde in 2011, na een flinke schep kamfer door zijn pasta te hebben gedaan, naast Anna Netrebko en dan mag je van een droomstart spreken. De *Carmen Fantasie* van De Sarasate werd gespeeld door de jonge violiste Hawijch Elders; ze kreeg veel bijval van het publiek maar perfect was het allemaal niet. We zullen het optreden van de jonge violiste maar met de mantel der liefde bedekken. De carrière van de Nederlands-Zwitserse mezzo Maria Riccarda Wesseling (1969) gaat helaas een beetje aan Nederland voorbij,

aanwezige Vips met hoog AVRO-gehalte enigszins redelijk te volgen, *petit fourtjes* en “sjampie” onder handbereik. Het overige sloopgegane publiek, één AVRO-klasse lager in de rangorde, de witte sweater losjes over de schouders, scheldt elkaar de huid vol omdat men zich letterlijk in elkaars vaarwater begeeft. Van het concert zelf krijg je alleen iets mee als je dit op de televisie volgt. Wel op tijd uitzetten voordat men slachtoffer wordt van het bekakt-joviale, gezamenlijk gezongen “Aan de Amsterdamse Grachten”, bij voorkeur onder aanvoering van een Tsjetsjeense tenor met een grappig en dus ontroerend accent, *On die Emstdudemz Karaktu!* In de 2018-editie van dit geparfumeerde evenement bleek trouwens dat de nieuwe burgemeesteresse van Amsterdam de tekst van de hoofdstedelijke hymne niet kent. Pijnlijk. Waarschijnlijk ook nooit van Tante Leen gehoord.

In de evenementencompetitie tussen Veerhaven vs Prinsengracht moeten wij constateren: 1-0. Wat betreft de Strijd om de Entourage Cup, Ketelbinkie vs het Amsterdamse Lieverdje, eveneens 1-0. We moeten het onder ogen zien: de Rotterdamse bootjes, geflankeerd door antieke zeiljachten, dobberen authentieker. Men vermoedt nazaten van ruige zeemansfamilies in plaats van Zuidas nouveau riche en hun “vrindjes”.

Benjamin Britten

Er was in Rotterdam door Laurence Dale een fijn programma samengesteld, dat uiteraard zeer toegankelijk was, maar toch niet álle platgetreden paden van het operarepertoire betrad. Een van de grootste vreugden was het ontbreken van de “Ouverture *La Forza del Destino* en “O mio babbino caro”. Ook het weemakende “Bloemenduet” uit Delibes’ *Lakme* bleef ons bespaard. Bravo! Eigenlijk kan er dan nog maar weinig misgaan.

Tenminste, je moet wel over de voortreffelijke solisten kunnen beschikken waarmee het Veerhavenconcert het publiek deze avond verraste. Er was een voortreffelijke keuze gemaakt voor de Duitse sopraan Soojin Moon-Sebastian, voor Maria Riccarda Wesseling (mezzo) en Paulo Ferreira (tenor). Verder gaven acte de présence het altijd weer uitstekende Toonkunstkoor Amsterdam (Amsterdam, dat dan weer wel) en de Rotterdamse Hawijch Elders (viool). Dirigent Maxim Emelyanychev leidde het Nederlands Philharmonisch Orkest. Opvallend was dat er in de programmering naast Verdi, Dvorak, Puccini, Ponchielli, Offenbach en De Sarasate plaats gemaakt was voor Benjamin Britten. Een van zijn *Sea Interludes (Peter Grimes)*, *Storm*, een meeslepend orkestwerk van Katsjatoerian-achtige proporties. Fijne keuze. Jammer dat het, ter verhoging van de sfeer, nog geen noodweer was. Dat zou ons later nog treffen, kort maar hevig. Helaas was er wel een presentator, die, zoals presentators nu eenmaal doen, de muzikale flow op immer hinderlijke wijze onderbrak. Het programmaboekje omschrijft de kletsmaajoor in termen van “losjes” en “aanstekelijk”, dus u heeft wel een beeld. Hij vertelde het publiek hoe het moest applaudisseren, en op zulke moment is het maar een geluk dat uw recensent bijzonder vredelievend van aard is. Wat verlangden wij terug naar Sjef van Oekel: “Begint u maar met uw optreden, mevrouw!”

hoewel zij bij voorbeeld wel in het Amsterdamse Concertgebouw optrad. Zij brak internationaal door in 2006, toen zij in Parijs Susan Graham verving. Haar indrukwekkende stem klinkt opvallend jong, zoals o.m. te horen was in het duet uit *Madama Butterfly*, “Or vienmi ad adornar”. Wesseling zong een ingelaste (wat is een concert zonder programmawijziging) “Mon cœur s’ouvre à ta voix” uit Camille Saint-Saëns’ opera *Samson et Dalila*, en deed dat voortreffelijk, zonder het valse sentiment waar deze aria zo vaak het slachtoffer van wordt.

Soojin Moon-Sebastian

Het hoogtepunt van de avond was ongetwijfeld het optreden van sopraan Soojin Moon-Sebastian, aan wie wij een van de twee fraaiste uitvoeringen van *Madama Butterfly* hebben te danken die ooit in Nederland te horen zijn geweest (2012, Opera Zuid, regie Frank Van Laecke). De andere was de magistrale Butterfly van Annemarie Kremer, onder de voortreffelijke regie van Laurence Dale (Reisopera, 2015). Tijdens het Veerhavenconcert gaf Soojin Moon o.m. een heel mooie vertolking van “Come in quest’ora bruna” uit *Simon Boccanegra*, vol meesterlijk aangebrachte en subtiele dynamische contrasten. Vervolgens gaf de van origine Koreaanse maar nu Duitse sopraan ‘m van jetje in “In Questa Reggia” uit Puccini’s *Turandot*. Deze aria vindt plaats in de tweede scene van het tweede bedrijf, en wordt voornamelijk gezongen door de sopraan, met enkele lijntjes van de tenor en het koor. De aria is de spil van de opera; de tragische achtergrond van de drie raadsels wordt uitgelegd en Turandot waarschuwt de prins dat hij zal sterven als hij de drie raadsels niet kan oplossen. De climax van de aria is de smartelijke schreeuw “grido”, verwijzend naar het gruwelijke lot dat haar voorgangster van lang geleden heeft ondergaan. Soojin Moon zong de aangrijpende aria met een vocaal perfect inlevingsvermogen en maakte zichtbaar grote indruk op het publiek. Een buitenkansje voor de Rotterdamse operaliefhebbers om deze uitvoering van wereldklasse te kunnen meemaken.

Nog een laatste woord over programmering van dit *spectacle coupé*. Ook in dit opzicht had de organisatie trefzeker in de roos geschoten door Laurence Dale als programmeur en supervisor aan te trekken. Dale heeft als regisseur een fantastisch trackrecord in Nederland met o.m. zijn *Butterfly* en *Ariadne auf Naxos* (beide Reisopera). Een vakman *pur sang*, en dus nooit te bewonderen geweest in het Amsterdamse Muziektheater. Daarvoor moet je naar Rotterdam.

Wat ons betreft heeft Het Veerhavenconcert die andere grote Rotterdamse attractie, de laatste trein naar Amsterdam, ver achter zich gelaten.

Olivier Keegel (Gepubliceerd op 26/8/2018)

